

355.

Z Vrbky.

Živě.

Za tú našú stodo - lenkú, za tú našú sto - doľú, plaka -

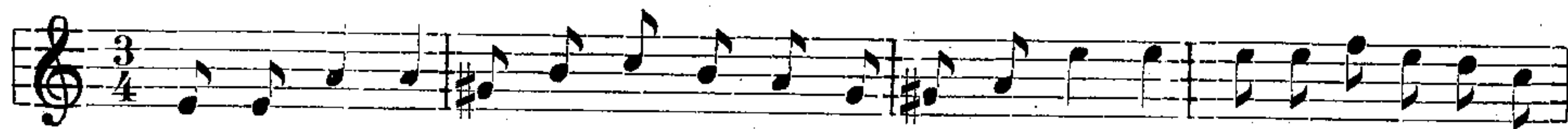
la tam moja miľá, plaka - la tam nade mnú.

Za tú našú stodoľenkú,
za tú našú stodoľú,
plakala tam moja miľá,
plakala tam nade mnú.

Neplač, miľá, nenaríkaj,
já ti pomoc nemožu,
až já trochu povyrostu,
zeberú ňa na vojnu.

356.

Z Prusenovic.

Dé mi Bože jedná, jedinečkó, abych prišla pod to oký - nečko,

hde mi - ľuje syneček děvečku, a mě bolé srdečko.

1.

Dé mi Bože jedná, jedinečkó,
abych prišla pod to okýnečko,
hde miľuje syneček děvečku,
a mě bolé srdečko.

Ja bolé mě, nesmím pověděti,
ani mi to možná vysloviti,
ani mi to dovoľeno není,
co já mosím tajiti.

Mý tajemství po zahradě chodí,
mýmu srdci lamentací škodí,
dyby mi tak slunečko svítilo,
co mě kdysi těšilo.

Netěš mě nic můj němilěší,
jen mě těš obraz nékrásněší,
ten obrázek Panenky Marie,
ten v mým srdci dycky je.

Každodenně modlitbičku skládám,
aby prišil starodávní galán,
kerýho já ve svém srdci chovám,
kerýho já ráda mám.

2.

Nechodivé k nám, synečku, dvorem,
naseľa sem rozmarýnu koľem,
nékrásněší kvítečko utrhneš,
mě si přece nevezmeš.

Po čems ty to, má miľá, poznaľa,
že ta naša láska není stála?
Poznaľa sem po tvojem slovečku,
žeš faľšné, synečku.